

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘๗/๒๕๔๗

วันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๗

เรื่อง ศาลจังหวัดราชบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท แบนกอก สกรีน โปรดักซ์ จำกัด กับพวก รวม ๔ คน) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๒๕๓/๒๕๔๕ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐)

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว มีประเด็นตามคำร้องของผู้ร้องทั้งสี่ดังนี้คือ

๑. พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

สำหรับประเด็นข้อ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ทำให้มีผลผูกพันคดีของผู้ร้องทั้งสี่ด้วยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องผู้ร้องทั้งสี่ได้โดยชอบ แม้ว่าโจทก์จะมีเจ้าหนี้หรือคู่สัญญาเดิมของผู้ร้องทั้งสี่ก็ตาม

ส่วนประเด็นข้อ ๒ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ เป็นบทบัญญัติที่วางหลักทั่วไปว่า กรณีเช่นไรจึงจะสามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลได้ ซึ่งได้แก่เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลตามกฎหมาย หรือเมื่อบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาลในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดไว้ ส่วนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิของเจ้าหนี้ในอันที่จะได้รับชำระหนี้จากลูกหนี้ เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระแล้ว

และลูกหนี้ตกเป็นผู้ผิดนัด บทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าวมิได้มีข้อความตอนใดที่มีลักษณะเป็นการ
ลดรอนสิทธิเสรีภาพของผู้ร้องทั้งสี่ (ลูกหนี้) หรือทำให้ผู้ร้องทั้งสี่เสียเปรียบในเชิงคดีหรือจะต้องแพ้คดี
สถานเดียว แม้ว่าโจทก์จะมีอำนาจฟ้องผู้ร้องทั้งสี่ก็ตาม ผู้ร้องทั้งสี่ยังสามารถต่อสู้คดีปฏิเสธข้อเท็จจริง
ตามคำฟ้องหรือข้ออ้างของโจทก์ว่ามิได้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของบทบัญญัติทั้งสามมาตราดังกล่าวได้
ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมจะเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดในปัญหาเหล่านั้น ดังนั้นเมื่อโจทก์มีอำนาจฟ้อง
ผู้ร้องทั้งสี่ได้โดยชอบตามที่กล่าวในการวินิจฉัยประเด็นข้อ ๑ แล้ว คำโต้แย้งของผู้ร้องทั้งสี่ในประเด็น
ข้อ ๒ จึงถือได้ว่าไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมา จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย
พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ส่วนคำขอในประเด็นอื่นให้ยก

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ